

ارزیابی برخی شاخص‌های کارآیی درونی آموزش رشته پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان

زهرا حسینی نژاد، نعمت‌الله موسی‌پور

چکیده مقاله

مقدمه. دانشگاه‌های ایران، فاقد یک نظام ارزشیابی مدون، علمی و نهادینه شده برای ارزشیابی کیفیت و مشروعیت بخشی به اهداف و عملکردهای خود می‌باشند. پاسخگویی به مواردی از قبیل: نرخ ترک تحصیل، میزان اتلاف، نرخ ماندگاری، متوسط طول تحصیل و نرخ مردودی، با بررسی کارآیی درونی نظام آموزشی امکان پذیر است. این مطالعه در پی تعیین برخی شاخص‌های کارآیی درونی نظام آموزشی رشته پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان است.

روش‌ها. در یک مطالعه توصیفی، برای تشخیص کارآیی درونی به محاسبه شاخص‌های کارکرد تحصیلی، تعداد ۱۰۱ دانشجوی پزشکی ورودی ۱۳۷۲ از زمان ثبت نام تا مرحله دانش‌آموختگی مورد بررسی قرار گرفتند. با مراجعه به پرونده تحصیلی دانشجویان، داده‌های لازم جمع‌آوری گردید. اطلاعات و داده‌های مربوط به هر دانشجو با استفاده از نرم‌افزار SPSS داده‌پردازی و تحلیل شد.

نتایج. میزان اتلاف دانشجویان مذکر ۴/۴ درصد، دانشجویان مؤنث ۰/۷ درصد، دانشجویان بدون سهمیه ۲/۲ درصد و دانشجویان با سهمیه ۶/۵ درصد بوده است. با احتساب نیم‌سال تابستانی، بطور متوسط، دانشجویان مذکر ۱۷/۶۳، دانشجویان مؤنث ۱۷/۵۶، دانشجویان بدون سهمیه ۱۷/۳۱، دانشجویان با سهمیه ۱۸/۴۱ نیم‌سال مشغول به تحصیل بوده‌اند. بیشترین نرخ مردودی در نیم‌سال اول ۱۳۷۳ و بیشترین نرخ شکست در دروس پایه و تخصصی با ۵/۶ درصد دیده شده است.

بحث. تفاوت بارز میان دانشجویان سهمیه و دانشجویان بدون سهمیه در کارآیی، بیانگر این است که تنها اعطای سهمیه‌ای از ظرفیت دانشگاه‌ها به نهادها کافی نیست، بلکه لازم است در جهت استیفای این حق نیز، گام‌هایی برداشت. احتمالاً با اجرای برنامه‌هایی مثل: برنامه آشنایی با دانشگاه، برنامه تعیین فعالیت‌های آموزشی و درسی و برنامه مشاوره و راهنمایی و تقویت پایه تحصیلی، می‌توان برخی کمک‌ها را به این گروه دانشجویان ارائه کرد.

واژه‌های کلیدی. ارزیابی، کارآیی درونی، رشته پزشکی، ارزشیابی آموزشی، کارآیی، آموزش پزشکی.

مقدمه

دانشگاه‌ها به عنوان مراکز تولیدکننده علم و فرهنگ و تربیت متخصصان مورد نیاز کشور، بطور قطع، خاستگاه بسیاری از

خلاقیت‌ها و نوآوری‌ها برای حل مسائل روز جامعه است. یکی از مراکز آموزشی فعال در نظام آموزش عالی، دانشگاه‌های علوم پزشکی هستند که از مرداد ماه ۱۳۶۴ با تصویب قانون «تشکیل وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی» تأسیس شدند (۱) و طی دو دهه گذشته، به دلیل نیاز شدید جامعه، به سرعت رشد کردند بطوری که تعداد دانشکده‌های پزشکی از ۱۳ عدد در سال ۱۳۵۵، به ۳۹ عدد در سال ۱۳۸۰ رسید. اگرچه گسترش بیش از پیش دانشگاه‌ها و افزایش پذیرش دانشجوی پزشکی، مشکل کمبود

آدرس مکاتبه. زهرا حسینی نژاد، بخش بیوشیمی دانشکده پزشکی افضلی‌پور،

مجتمع دانشگاهی شهید باهنر، انتهای بلوار ۲۲ بهمن، کرمان

e-mail:hossiniz@yahoo.com

دکتر نعمت‌الله موسی‌پور، عضو هیأت علمی بخش علوم تربیتی، مجتمع

دانشگاهی شهید باهنر کرمان